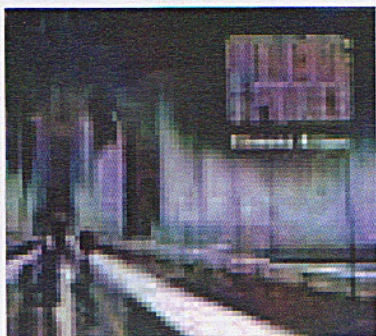

CLEMENS KRIJGER

Ghost Tracks

(EIGEN BEHEER BC2008GT)

Het beluisteren van filmmuziek vereist een eigen discipline, zeker voor liefhebbers van uitgesponnen symfonische rocknummers. Een soundtrack als James Horner's *Willow*, met composities van 18 minuten, is een uitzondering, aangezien de regisseur vaak opdacht zal geven een karakter of stemming in een miniatuur uit te drukken. Daarom zal ook het componeren van een score een unieke discipline vereisen en voor Clemens Krijger, met een verleden als symfonische en jazzrockgitarist, zal dat helemaal gelden. Zijn CV als commercial- en filmmuziekschrijver bewijst dat hij die beheerst. Hoewel *Ghost Tracks* dezelfde filmregels lijkt te volgen (korte tracks met meestal één thema en weinig herhaling) is het geen soundtrack, maar bevat het muziek die beelden voor het geestes-oog moet oproepen (vandaar waarschijnlijk de titel). Filmmaker Peter Delpout beschrijft in het boekje bij elk van de twintig stukken zijn indruk, maar eigenlijk moet de individuele luisteraar dat zelf ondervinden. Stilistisch maakt Krijger regelmatig, zoals in opener *Entrada*, etherische jazz, met een hoofdrol voor een melancholieke saxofoon die begeleid wordt door subtiele, licht symfonische toetsen. Het titelnummer, één van de thema's die in meerdere variaties voorbijkomen, heeft daarnaast, door de statige strijkers en vol dramatiek klinkende viool en cello, verwantschap met het semiklassieke werk van Rodrigo Leao (ex-Madredeus). In *Amaya* krijgen genoemde solo-instrumenten gezelschap van harpiste Nienke van Leijden, voor wie Krijger de CD bij het speelboek *Ratatouille* componeerde. Het "minimalisme" van een Michael Nyman met een met Clint Mansell vergelijkbare spanningsboog herleeft in het repetitieve thema van staccato blazers in *Small Steps*, terwijl in *God's Memory* de - eveneens in de meeste andere stukken aanwezige - synthesizers en sequencers van programmeur / toetsenman / producer Bert Keizer de bovenliggende rol vervullen. Op de achtergrond is, evenals in *Miniature*, de akoestische gitaar van Nick Drake-interpretator Johan Leugs te horen. De terugkerende thema's hebben vaak een verschillende invulling. *Seagull (1)* is bijvoorbeeld een impressionistisch pianostuk, terwijl (2) daar een zwaar synthetische uitwerking van is, inclusief stevige beat en wederom weemoedige viool. Krijger's spel staat incidenteel centraal, zoals tijdens het zacht getokkelde *Deliverance*, terwijl zijn

jazzrockachtergrond naar voren komt in het Solution-achtige City Lights (zeker door de zoemende synthbas) en tijdens de slepende elektrische gitaarsolo in titeltrack (3). Op het uitstekend geproduceerde Ghost Tracks zijn de omschreven stemmingen ook in de ongeciteerde stukken waarneembaar, waardoor dit op het eerste gehoor fragmentarisch overkomende filmische werkstuk een samenhangende indruk achterlaat. Info: www.beeldendcomponist.nl.

René Yedema